

La bruixa corda

Un relat de: [Sergi Elias Bandres](#)

LA BRUIXA CORDA

M'agafó amb les dues mans a la corda per a no caure al precipici de la incredulitat... avui m'he empassat tres diaris, un exercici intel·lectual. Les notícies eren semblants, les fotografies també... ho vull repetir cada dia, no em farà falta sortir de casa. Aniré fent nusos a la corda. Sé que acabaré caient, però.

És diumenge al vespre i els set dies de la setmana m'he llegit sencers els mateixos tres diaris. Començo a no creure'm res, però ja he fet els nusos, són el meu suport.

Porto un mes fent el mateix i m'he convertit en un intel·lectual. Però avui he recordat el meu rostre d'abans i el mirall m'ha esporuguit. Les pupil·les les tinc dilatades amb nusos de corda dins, que van fent pampallugues.

Aquest nou mes me'n llegiré quatre al dia. Vull més nusos als ulls.

Passen nou mesos i m'estic llegint set diaris, no poso la televisió, però finalment em decideixo pel 3/24. Surt un home parlant de coses de les quals estic molt més informat per seguir. Però segueixo. A l'home en qüestió també li surten nusos als ulls. Canvio de canal i surt un programa d'escalada a l'aire lliure. Sé que és perillós en un tant per cent, encara que molt poc. Una corda amb nusos nova sorgeix de la televisió cap a la meva mà esquerra, hi adjunto la dreta. Sembla que se m'escapa i faig molta força. M'atrau cap a la tele, hi faig un nus. Rellisco pel terra amb un pot de iogurt, caic de sobte, i em dono un cop de cap al terra de marbre i em quedo inconscient.

Al cap de quatre dies despertó a l'hospital. El metge m'observa i em parla:

-I bé, podrà tornar a casa seva demà mateix, li deixo La Vanguardia a la tauleta de nit, pot follejar-la.

No em fa gens de mal el cap, però la notícia que llegeixo... hauré de tornar a agafar una corda i fer-hi cordills.

Friso per veure'm els cordills de les meves pupil·les al lavabo de l'hospital... crec que la caiguda va ser casual... no explicaré el que em va passar amb la tele doncs em prendrien per boig.

Tiro el diari amb una ràbia que m'ha agafat de sobte al terra de l'habitació. El que realment tinc ganes de fer é sanar a la xurreria de l'hospital i saborejar tota una paperina plena de xurros! Estava molt mal alimentat, quasi no menjava. Ara m'adono que per això sóc aquí a l'hospital, vaig caure de desnutrició!

Al cap de mitja hora entra una infermera amb un informe de dietes on hi abunda de tot... i em diu que m'assignaran un psicòleg nutricionista i als matins assistiré al matí a tres hores de xerrada... ostia! Tinc anorèxia!

Oh, no...

Sergi Elias Bandrés

27/05/2017